

К 792/Д 96

1200000868669

ЛУЧИЯ ДИ
ЛАМЕРМУР
ОПЕРА В 3
ДЕЙСТВИЯ
ОТ ГАЕТАНО
ДОНИЦЕТИ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

СЕЗОН 1966 — 1967

$$K \quad \frac{792}{296}$$

ЛУЧИЯ ДИ
ЛАМЕРМУР
ОПЕРА В 3
ДЕЙСТВИЯ
ОТ ГАЕТАНО
ДОНИЦЕТИ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868669

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

СЕЗОН 1966 — 1967

447960

G. Donizetti

БЕЛЕЖКИ ЗА ПРЕМИЕРАТА

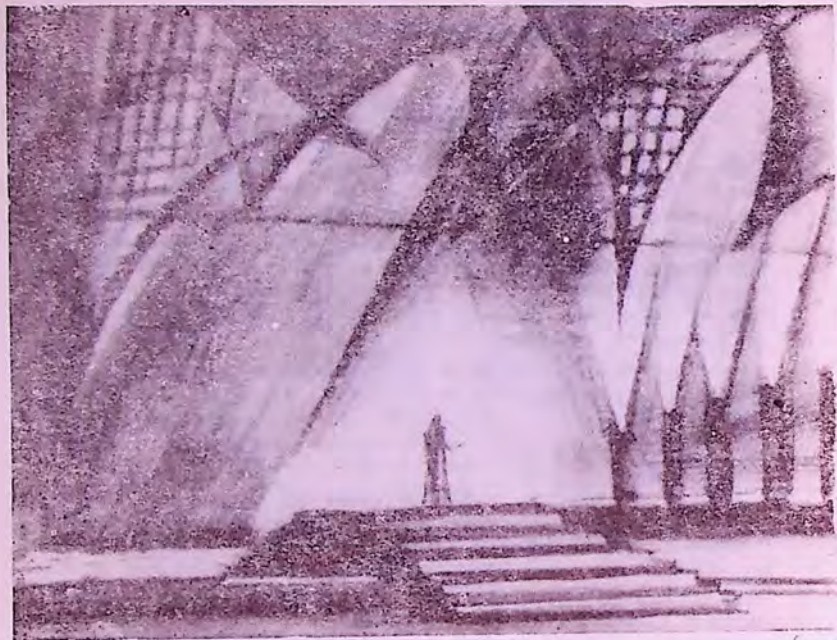
Доницети, както и Белини, не принадлежи към реформаторите на операта. За това и общо използваните музикални форми на Неаполската школа не са били занегопечка да изрази своето изкуство. Все пак Доницети тръгва по пътя, който води от „концертната“ опера към операта — по-сложна и задълбочена вътрешно-драматична линия. Този път е много дълъг. Доницети прави по него само първите крачки. В оперите му, съпроводеният от оркестъра речитатив, свързващ отделните музикални числа, са много места се съгласява в по-ядрена тъкан, отколкото при неговите предшественици. За съжаление, текстът и музиката в неговите сериозни опери далеч не се покриват.

Романтичният сюжет на Валтер Скот съдържа контурите на действието на операта на Доницети „Лучия ди Ламермур“, премиерата на която се е състояла на 26. IX. 1865 г. в Неапол. Примитивността на цялостната драматическа развотка показва, как за композитора текстовата основа е била само претекст да се покаже певческа виртуозност.

Трябва да се отбележи, че Доницети, работейки в сферите на чувствата — радост, болка, гняв и др. — са много добре музикално изразени. В I действие, например, гневното избухване на Хенрих, когато се научава, че неговият неприятел се разхожда наблизо, е много убедително. Най-силното впечатление прави фантазията на композитора, в която показва мъката на героите си. Когато Лучия се научава от фалшивото писмо, че Едгардо се е увлякъл по друго момиче не избухва високо, само тихо с дълбока болка проплаква. Мелодия, така разтърсваща ни дава само да почувствуваме скритите горчиви сълзи. Пример, който можем да намерим само във Верди.

Тук е възможно да се направи едно сравнение с едно гениално произведение на световната драматургия, — а именно Шекспировата драма „Ромео и Жульета“. Правейки аналогично сравнение виждаме, че и тук основният проблем е любовта на двама млади хора разделени от родовата омраза и натрапването на нежелан годевик. Драмата завършва еднакво — със смъртта на влюбените герои. От този епilog на Шекспировата драма черпи инвенция и режисьорската концепция при изграждането на епilогa на операта. Естествено, тук не може да става дума за едно механично сравнение. Двете произведения носят своята специфична драматична линия.

Първото действие се явява като експозиция на операта. Представа се пред зрителя враждата на двата рода, основа на драматургическите конфликти.

Втора картина ни въвежда във сферата на двамата влюбени — Лучия и Едгардо. Цялата сцена е израз на абсолютна романтичност. Техните чувства са необуздани, нежни, отчаяни. Предстои им раздяла. Следва клетва за вярност. Истински Ромео и Жулиета.

Трета картина е истинската развръзка на трагедията. Лучия прочита фалшивото писмо. Брат ѝ я принуждава да се омъжи за Артур, за да спаси рода от разорение. Цялата картина е вече угрожаваща заплаха за приближаващата се трагедия.

IV картина носи иронията на тая нагласена сватба и развихря трагедията до нейните най-високи точки.

Пета картина е кулминация на операта. Цялата сцена е почти заета от гърмята на полудяването на Лучия. Тя се развива като следствие на разгърнатата се трагедия. Атмосферата е силно експресивна. Това е един силно емоционален и психологичен момент от образа на Лучия, римиращ всички преживявания и психични моменти на нейната любов. Съзрява и един естествен завършек на образа ѝ. Пасажите и трилерите във

ЛУЧИЯ ДИ ЛАМЕРМУР

опера в 3 действия

Либрето по романа на Волтер Скот „Ламермурската невеста“
от Салватор Камарано

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ЛОРД ХЕНРИХ АСТОН	баритон
ЛУЧИЯ, негова сестра	сопран
СЪР ЕДГАРДО РАВЕНСВУД	тенор
ЛОРД АРТУР БЪКЛОУ, годеник на Лучия	тенор
РАЙМОНДО, възпитател на Лучия	бас
АЛИСА, наставница на Лучия	сопран
НОРМАН, началник на стражата на замъка	тенор

Аристократи, гости на сватбата, пажове, стража

вокалната линия тук се явяват като символ на душевното ѝ затъмнение.

Шеста картина е епилог. Към смъртта на Лучия се присъединява и смъртта на Едгардо — узнал истината. Това е един завършек на изградената по такъв начин действена линия.

Краят на операта израства като една истинска трагедия, много наподобяваща трагедията завършек и смъртта на двамата веронски влюбени.

Самата драма на Валтер Скот дава възможност да се развие действието в една по-разнообразна готично-ренесансова среда, което подпомага художественото оформление да се разгърне в един по-голям диапазон на възможности, освободен от сценичния натурализъм и носещ в себе си основния замисъл на цялата режисьорска концепция, духа на епохата и емоционалността на създалите се сценични ситуации.

Така нареченото представление има за цел да достигне до съвременния зрител, да действа на неговия нов мироглед и да отговаря на новите му изисквания и вкусове.

Ц. А. Прохаска

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Първа картина

Порд Хенрих Астон споделя своето безпокойство с началника на стражата Норман, относно предстоящия брак на сестра му Лучия. Лучия изказва да се омъжи за избрания богат годеник и по такъв начин да стабилизира разклатеното положение на брат си. Тя се извинява с неоптатвншната смърт на майка им. Всъщност, тя обича друг. Когато се научава, че любимия на Лучия е неговият смъртен враг Едгардо, водач на неприятелската партия, Хенрих се заклева да му отмъсти.

Втора картина

Любовта на Лучия е изправена пред много изпитания. Лучия е изпълнена със страшни предчувствия, от които не може да я разсее дори и нейният любим Едгардо. Той е готов да се откаже от отмъщението си над родителите си Астон, но само ако Астон не му попречи в брака му с Лучия. В противен случай е готов да изпълни своето обещание за отмъщение, за това, че Астон някога е унищожил неговото имение и е станал причина за смъртта на баща му. Едгардо заминава посланик във Франция. Дватамата влюбени се разделят, давайки си клетва за вяност.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Трета картина

Лорд Астон успява да принуди Лучия за сватбата ѝ с лорд Бъклоу. С фалшифицирани писма той я убеждава, че Едгардо ѝ е изменил. Нещастната Лучия решава да изпълни желанието на брат си и със своя богат брак да му помогне.

Четвърта картина

В момента, когато Лучия подписва контракта за съюза си с омразния Бъклоу, в залата се втурва Едгардо и проклъня Лучия, че е нарушила клетвата за вяност.

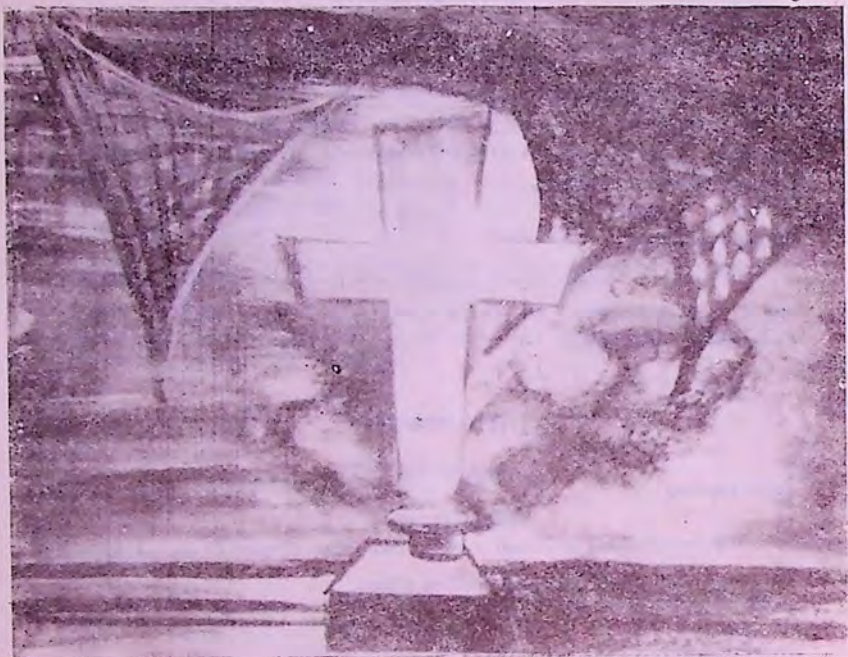
ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Пета картина

Лучия полудява от скръб и убива своя мъж. В пристъп на лудост си припомня щастливите мигове на своята любов.

Шеста картина

В гробницата на своите деди Едгардо се готви за дуела си с Хенрих, убеден все още, че Лучия му е изневерила. Скоро, обаче, се уверява в нейната невинност, научава се за постигналата я ужасна съдба и за смъртта ѝ, изкупила страшната ѝ лудост. Едгардо иска поне в смъртта да бъде с Лучия и пада прободен от собствения си кинжал.

ЛУЧИЯ ДИ ЛАМЕРМУР

опера в 3 действия — 6 картини

ГАЕТАНО ДОНИЦЕТИ

Действащи лица и изпълнители:

ЛОРД ХЕНРИХ АСТОН	засл. арт. К. Кръстев, Ан. Анастасов, ✓ Хр. Христов
ЛУЧИЯ	Н. Харитонова, М. Начева
СЪР ЕДГАРД РАВЕНСВУД	засл. артист Н. Здравков, лауреат на Дим. награда
ЛОРД АРТУР БЪКЛОУ	Б. Цветков
РАЙМОНД БИДБЪН	Н. Деянов, Д. Маников
АЛИСА	Е. Бабачева
НОРМАН	Н. Абаджимаринов, Н. Аджемлерски
ШУТ	М. Дамянов, П. Любенов

Аристократи, гости на сватбата, пажове, стража

Диригент: РОМЕО РАЙЧЕВ

Постановка:

ЦВ. АНДРЕЕВА-ПРОХАСКА

Художник проектант на декора
и костюма: П. ПОПОВ

Диригент на хора: АТ. ДИМИТРОВ
Зав. постановъчната част:
Д. Казаков

Концертмайстор: АЛ. ТОМОВ
Солофлейта М. МАРКОВ

Театърмайстор: ЕМ. МАНОВ

Пом. режисьори:
М. КИСЕЛОВА
Л. ИГРИБОЗОВА

Зав. худ. осветление: Ц. СОКЕРОВ

Корепетитори:
В. КОБАРЕЛОВА
С. ДЮЛГЕРОВА
С. ЦОНЕВ

Художник гримьор: В. НАНЧЕВ
Перукер и фризури: Г. Г. ЛАМБЕЗИ

Художници изпълнители:
ХР. АРНАУДОВ
П. АНТОНОВ

Зав. шивашки ателиета:
АЛ. ДИМОВА
М. КОЛЕВ

